

PS

ALLEHANDA OM VARJEHANDA

Avdelningen finner sig återkommen, denna gång med en zoologisk gåta. Någon baklängesbläddrare måhända har en teori (helst lagom lång) att bidra med?

Själv har avdelningsföreståndaren via brev från Lennart Kjellson i Herrljunga också fått något att tänka på. Skriver:

I nummer 45/96 berör du ett fenomen som är mycket intressantare än du nog tror. Du »snubblar till ett 'ohc' på tangentbordet». Skriver du med »touchmetoden», alltså med alla fingrarna? Jag frågar därför att jag också »snubblar till» ibland, men då blir det alltid »coh».

Jag är högerhänt och skriver med alla fingrarna. När jag – och kanske också du – skriver »och» skrivs o med höger ringfinger, h med höger pekfinger och c med vänster långfinger. Jag tänker »och» men skriver »coh», och det betyder att min högerhjärna är snabbare med sitt vänsterhands-c än vänsterhjärnan med sina högerhands-oh. Oavsett om du skriver med alla fingrarna eller är pekfingeralsare skriver du o och h med högerhanden och c med vänsterhanden. Skriver du »ohc» i stället för »och» är din vänsterhjärna den snabbare. Varför jag då är högerhänt när min högerhjärna reagerar snabbare än vänsterditen förstår jag inte, men man kan ju inte förstå allt.

Det verkliga problemet är dock »Var är det jag-centrum beläget som tänker 'och' och dirigerar både höger- och vänsterhalvan?». Jag har frågat hjärn-gurun David Ingvar, och han svarade att han länge funderat över detta men inte har något svar. Har du eller någon annan baklängesbläddrare det? Är Jaget en virtuos som spelar på klaviaturen hjärnan?

Inom parentes hade föreståndaren ett elände med att skriva in detta då autokorrigeringen för dagen var påkopplad och envar avsiktlig ordförvrängning omedelbart rättades till av automatiken.

Hans maskinskrivningsmetod är helt hemlagad under hektiska ungdomsår vid diverse mekaniska tangentbord. Det rör sig dock snarare om dunk än om touch och om ett begränsat urval fingrar, dock väsentligen fler än två. I vissa lägen miss-tänker föreståndaren också att hans hjärnhalvor överstiger detta antal, varför han med lättnad vill överlämna Kjellsons frågor till mer genomtänkta bläddrare.

Avdelningen tänker igenom möjligheterna att återkomma.

Färgseende katt med grytlapp

Jag har alltid hyst ett visst förväntat intresse för fenomenet färgblindhet. Min första erfarenhet av hur det i praktiken kan yttra sig inträffade under min tid som klipp-och-klisterprinsessa, då jag en dag stannade till vid min broder och kollega originaltecknarens ritbord och med häpnad såg att han höll på att färdigställa ett rött diagram mot en rödlila bakgrund. Jag påpekade förtynt att diagrammet kanske inte skulle komma att framstå särskilt tydligt i tryck.

»Vadå framstå?» undrade brodern övertidstrött.

»Ja, rött på nästan rött är kanske inte så lyckat»...

»Vadå rött? Är du färgblind, va?» fråste bror.

Efter ett nedslående akutbesök hos ögonläkare erinrade min bror sig emellertid att det faktiskt fordom vid mönsterringen hade muttrats något om defekt färgseende, och fortsättningsvis konsulterade han om än motvilligt sin kollega (mig) när det gällde färgsättningen av tryckoriginal.

Många har med åberopande av djurögons anatomiska utformning hävdade att djuren saknar färgseende och ser allting i gråskala. I så fall är min katt ett unikt undantag, i den ömma och hänsynslöst giriga kärlek hon äger till en blå grytlapp.

Jag har i min ägo ett synnerligen stort antal grytlappar, sedan min dotter lärde sig virka och under några års tid gav mig nyvirkade grytlappar vid alla upptänkliga bemärkelsedagar (till och med på Nils-dagen fick jag ett par grytlappar i present). Alla dessa grytlappar i regnbågens alla färger är lika runda och lika stora och virkade av samma sorts bomullsgarn; det är bara färgerna som skiljer dem åt. Men i detta stora grytlappsbestånd finns bara en enda i enbart blå nyanser, och just den vill katten ha.

Upprepade katt-grytlappsförsök visade otvetydigt att katten inte har någon allmän faiblesse för grytlappar – utom för den blå, för vilken hon hyser ett desto mer intensivt intresse. Hängde jag den blå grytlappen underst bland alla andra på knaggen vid spisen, petade hon ner allihop och drog iväg med den blå. Låg den bland rentvätten i linneskåpet petade hon upp dörren och rotade målmedvetet fram sin blå grytlapp.

En gång gömde jag försöksvis den blå grytlappen i en byrålåda innan jag åkte till arbetet. När jag kom hem på kvällen hade katten från knaggen vid spisen petat ner alla grytlappar i disk-hon där disk låg i blöt, bitit ihjäl fyra av

mina favoritkrukväxter, och ur linneskåpet rivit ut all ren tvätt och kissat på den. För att utesluta att just den blå grytlappen hade någon inbiten katt-attraherande doft kokade jag alla husets grytlappar i timal med en mängd tvättmedel i en bykgryta, och körde dem därefter utan tvättmedel vid 95°C i tvättmaskinen. När de senare hängde på tork ställde sig katten på tvättmaskinen, sträckte sig över torklinorna, petade ner den blå grytlappen och drog iväg med den.

Ett så konsekvent blågrytlappssnattande av en katt bevisar enligt min objektiva mening att åtminstone min katt av färger kan urskilja åtminstone blått.

Vad katten gör med sin blå grytlapp? Hon har den att sova på.

Ingrid Nilsson
Björnlunda

Om kyssar

Det blev rejält kyssande i Stephan Rössners personligt initierade kåseri (avd nr 44/96). Kanske det är dags att påminna om »kyssjukan», en körtelfeber orsakad av Epstein-Barr-virus, som trivs i munnen och gärna sprids med den klassiska »mun mot mun»-metoden?

Vad beträffar Rössners påstående att amerikanska kvinnor finner det udda att bli kyssta på hand eller kind är jag av annan uppfattning. Min erfarenhet säger att amerikanska kvinnor alltid är förtjusta i att bli uppvaktade, särskilt då av gentlemen from the »Continent».

Carl-Gustav Carpel

Dr Tess

TECKNING: TULLA HAGSTRÖM